

● Один день із життя інфекційної лікарні у Львові

Дуже важко бачити

Медики Львівщини сьогодні на передньому краї боротьби з світовою пандемією. Вони впевнено зустрічають виклики новітньої хвороби, чітко виконують щоденну роботу, розуміють свою велику відповідальність.

Щодня боротьбу із невидимим і небезпечним ворогом ведуть лікарі, медсестри, чесно виконуючи лікарський обов'язок, не сподіваючись ні на аплодисменти, ні на достойну оплату праці. А прикладів самовіддачі у боротьбі з коронавірусом серед медиків вже сьогодні є достатньо.

Львівська обласна інфекційна клінічна лікарня стала одним із базових медичних закладів у боротьбі з коронавірусом і першою почала приймати на лікування пацієнтів із підтвердженим діагнозом Covid-19. Цей медичний колектив очолює директор, Заслужений лікар України, головний позаштатний спеціаліст Департаменту ОЗ ЛОДА з інфекційних хвороб Сергій ФЕДОРЕНКО.

Ми стали другою родиною для хворих

Він мовчки виходить із реанімаційного відділення. Ще декілька хвилин тому на ньому був захисний костюм, який чомусь на вигляд – важкий і мокрий. Крізь запотілу маску та капюшон упізнати людину майже нереально. Мовою жестів він дає зрозуміти, що невдовзі вийде і щоб я почекала на нього у відведеному місці. Так завідувач відділенням реанімації інфекційної лікарні Віктор ТОКАРЕВ «живе» уже упродовж останніх 42 днів. Днів, коли робота перестала бути роботою, а життя поза лікарнею фактично не існує.

Про те, що навантаження на медичних працівників за останній період збільшилося у рази, ми всі чуємо з екранів телевізорів кожного дня. Але коли навпроти сидить людина, яка щодня витягує із «того світу» людей, яка має багато чого сказати, але замість слів – лише невимовна втома в очах та руки, які пахнуть антисептиком – у голові все плутається.

«Я працюю у реанімації з 1985 року, власне з моменту заснування нашого відділення, – розпочинає першим свою розповідь пан Токарев, ніби вгадуючи моє цілком логічне запитання, скільки ж можна «втримати» і продовжувати лікувати людей у таких умовах. – А такої критичної ситуації не було ніколи. Наше відділення розраховане на 6 ліжок. Цього цілком достатньо для «звичайних» умов роботи інтенсивної терапії. Однак зараз маємо іншу ситуацію – кількість пацієнтів збільшилася. Усі вони задихаються, потребують штучної вентиляції легень, інтенсивної терапії внутрішньовенно, і догляду. Це люди, які фактично самі не можуть навіть рухатися. Тобто окрім медичної допомоги, ми змушені надавати їм усю необхідну й побутову допомогу – ані поїсти, ані відвідати вбиральню вони самостійно не можуть. Окрім цього, щоб покращити вентиляцію легень, ми змушені класти пацієнтів на живіт, потім знову перевертати на спину. А це все йде навантаження на персонал», – продовжує розповідь Віктор Токарев.

За його словами, у відділенні інтенсивної терапії медики постійно перебувають із пацієнтами: 24 години на добу працюють лікар-анестезіолог, 2 медичних сестри: старша і молодша та завідувач.

Найважче тим, у кого на COVID-19 захворіла уся сім'я.

«Комунікація з родичами – порушена. Нещодавно вразила одна історія, коли до нас потрапила ціла родина. У нас лежав пацієнт в реанімації, а всі його рідні перебували теж у лікарні, у відділеннях в ізоляторі. Всі хворі, а відтак доглядати за ними було просто нікому. Саме тому наші лікарі, в таких випадках, не лише виконують свою роботу, але й стають частково родиною хворим. Ми все розуміємо, тому лікарі дають власні мобільні телефони родичам хворих, аби ті мали хоч якийсь контакт між собою. До речі, це чисто людська практика, і медики не зобов'язані цього робити».

Оплата праці за такі умови, за словам пана Токарева, не відповідає до навантажень. Кваліфікована медсестра отримує 5 тисяч гривень, лікар вищої категорії отримує 8-9 тисяч гривень.

«Колосальне навантаження на медичний персонал під час таких пандемій завжди є. І найкраще медик відновлюється саме удома. Тому родичі тих, хто нині працює «на передовій» боротьби із вірусом мають забезпечувати максимально комфортні для цього умови. І тоді ми вистіймо», – підсумував пан Віктор Токарев.

Робота, як у «пічці»

Таміла АЛЕКСАНЯН також усе своє життя працює в інфекційній лікарні. Нині керує 4 відділенням лікарні, де одночасно може перебувати 60 пацієнтів, а лікують їх позмінно 5 лікарів.

Вона щойно завершила обхід. І про це можна було навіть не питати – сліди від захисної маски глибоко в'їлися в обличчя лікарки.

«Якщо ви зараз торкнетесь до моєї руки, можете обпектись», – сміється Таміла Іванівна. – Температура мого тіла майже 40 градусів. За деякий час вона знизиться, але саме після роботи у захисному одязі, ми маємо таке суттєве підвищення температури тіла. І в таких умовах, тобто, як у пічці, працюють усі наші медики, без виключення. Усі знали, на що йшли. То ж працювати мусимо».

За словами лікарки, таких важких умов праці, вона не пам'ятає.

Не боїтеся? – перше, що спало на думку, питаю я.

«Чесно. Боїмося. Ми всі маємо страх. Страх за своє життя, за життя наших рідних і колективу. Ми намагаємося максимально себе убезпечити – добре, що засобів індивідуального захисту у нас є вдосталь, і так було ще до епідемії. Але робота у захисному одязі – пекельний труд. Одягнути його – це ціла система. Коли бригада медиків заступає на чергування, один працівник слідкує і допомагає іншим все одягнути».

Однак, зі слів пані Таміли, у процесі роботи іноді виникають труднощі.

«Наприклад, коли нам потрібно послухати легені пацієнта. Для такої, здавалося б простої маніпуляції, потрібно «звільнити вуха», зняти першу рукавицю, потім, не виходячи з цього приміщення, одягти нові рукавиці. Після завершення маніпуляції, ми знову знімаємо рукавиці, маємо все продезінфікувати і одягти все нове. Саме тому огляд кожного пацієнта займає чимало часу».

За словами лікарки, саме медики – найбільш уразливі під час таких епідемій. Адже хворі потребують постійного контролю – стан пацієнта може погіршитися за рекордні 3-4 години.

«Найстрашніше для лікаря – смерть пацієнта. Дивуюся, коли пишуть, що пацієнт помер, бо лікар – поганий. Лікарі завжди роблять максимум».

Дуже важко бачити людину на межі життя і смерті: вона до останнього вхоплює подих повітря, кожен вдих дається важко, але той, хто хоче жити – через силу дихає».

Треба також розуміти, що в таких умовах, як зараз, медикам просто необхідна колективна відповідальність за життя і здоров'я один одного.

«Хвороба одного медика зі зміни – це хвороба усіх решта медиків. І тому, незважаючи на те, що в респираторах важко говорити, через капюшон нічого не чути, пацієнт теж у масці, тому і його чути не добре, ми змушені працювати в таких умовах. Робота медсестер зараз ключова. Бо саме вони нахилиються до пацієнтів, ставлять капельниці, налагоджують введення препаратів, прослідковують, як хворий переносить препарат. Тобто вони весь час контактують із хворими і постійно змушені перебувати у захисних комбінезонах».

Перерва між оглядами – 20 хвилин. За цей час навіть чаю іноді попити не встигають», – підсумувала Таміла Іванівна.

за людяність і милосердність, за виконання клятви Гіппократа.